

Sygnatura akt VIII Gz 230/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Sędziowie: SSO Patrycja Baranowska

SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na punkt 3 postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 16 czerwca 2015 roku, w sprawie o sygnaturze XI GC 614/15

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 150,00 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Patrycja Baranowska SSO Agnieszka Kądziołka SSO Leon Miroszewski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie 1 umorzył postępowanie w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 10.072,42 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 13 listopada 2014 roku. W punkcie 2 zarządził zwrot połowy opłaty sądowej, zaś w punkcie 3 zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.669 złotych tytułem kosztów procesu.

Uzasadniając to orzeczenie Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka cofnęła pozew, natomiast wobec faktu, że stało się tak na skutek uiszczenia przez pozwanego dochodzonej należności już po wniesieniu pozwu, jednak po terminie ich wymagalności, powódce, reprezentowanej przez radcę prawnego, należą się koszty procesu, obejmujące pozostałą część opłaty sądowej oraz koszty zastępstwa procesowego zgodnie ze stawkami wynagrodzenia radcowskiego. Sąd pierwszej instancji szeroko odniósł się do argumentów pozwanego, który twierdził, że nie dał powodu do wszczęcia przeciwko niemu postępowania sądowego, bowiem zapłacił dług w terminie wynikającym z przedsądowego wezwania do zapłaty. Stwierdził, że zapłata ta nastąpiła po upływie ponad 90 dni od daty wymagalności roszczenia.

Pozwany wniósł zażalenie na to postanowienie wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w zakresie kosztów oraz zasądzenie od powoda kosztów na rzecz pozwanego w kwocie 2.400 złotych a także kosztów postępowania

zażaleniowego. Zdaniem skarżącego nie było podstaw do uznania go za przegrywającego sprawę, doszło też do naruszenia art. 101 k.p.c. w sytuacji gdy powód nie dał powodu do wniesienia pozwu, bowiem spłacił zobowiązanie przed upływem terminu zastrzeżonego przez powoda w wezwaniu do zapłaty. To według skarżącego stanowiło o uznaniu powództwa przy pierwszej czynności. Pozwany zarzucił też, że mimo otrzymania zapłaty powód przez dłuższy czas nie cofnął pozwu przed datą wydania nakazu zapłaty.

Powódka wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Wskazała na opóźnienie pozwanego w stosunku do terminu wymagalności dochodzonej kwoty. Podniosła też, że pozwany zapłacił dochodzone odsetki już po otrzymaniu nakazu zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w przedmiocie kosztów procesu jest prawidłowe. Sąd Okręgowy podziela też argumentację uzasadnienia tego orzeczenia.

Stanowisko skarżącego wskazuje na założenie, że ponieważ uiszczył on dochodzoną przez powódkę należność w terminie wynikającym z jej przedsądowego wezwania, to nie dał powodu do kierowania sprawy na drogę sądową, tym samym powinien być zastosowany przepis art. 101 k.p.c. Wprawdzie skarżący powołał się również na przepis art. 98 k.p.c., natomiast regulacja ta wyraża ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, nie zaś odpowiedzialności za nieuzasadnione wytoczenie powództwa w sytuacji braku zagrożenia niespełnieniem zobowiązania przez pozwanego.

Cofnięcie pozwu uważa się, co do zasady, za przesądzające o przegraniu sprawy przez powoda. Trzeba jednak pamiętać, że odmienny skutek występuje wówczas, gdy zaspokojenie roszczenia przez pozwanego nastąpi już po wniesieniu pozwu, a zatem gdy wystąpienie z pozwem zostanie uznane za niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 roku, IV CZ 111/10).

Powód okoliczności te udowodnił wytaczając powództwo. Odnosząc się do argumentacji pozwanego w sprawie spełnienia świadczenia dochodzonego w pozwie w terminie wynikającym z przedsądowego wezwania do zapłaty w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że pozwany tej okoliczności nie wykazał, ani w sprzecznie od nakazu zapłaty, ani w zażaleniu.

Z dowodu przelewu kwoty 10.072,42 złotych, odpowiadającej należności głównej dochodzonej w pozwie, wynika, że miało ono miejsce w dniu 27 lutego 2015 roku, a więc 9 dni po dniu wysłania przez pełnomocnika powódki przedsądowego wezwania do zapłaty, w którym wskazano 7 dniowy termin spełnienia świadczenia od dnia otrzymania wezwania. Z powiązania tych faktów nie można wyciągnąć wniosku, że pozwany dochował terminu wynikającego z treści wzmiankowanego wezwania. Trzeba dodać, że odsetki od wskazanej wyżej kwoty, również żądane w treści wezwania do zapłaty, zostały zapłacone przez pozwanego w dniu 29 kwietnia 2015 roku, a więc z całą pewnością po terminie wynikającym z powołanego wezwania.

Niezależnie od powyższego nie można mówić, że pozwany nie dał powodu do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie. O tym, że pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy można mówić jedynie wówczas, gdy jego postawa i postępowanie wobec roszczenia strony powodowej, ocenione zgodnie z doświadczeniem życiowym, usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskalaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1961 roku, IV CZ 23/61). Pozwany pozostawał w chwili wystąpienia przez powódkę z pozwem w niniejszej sprawie w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia dochodzonego pozwem w wymiarze przekraczającym 3 miesiące. Pozwany nie zaprzeczył też, że już wcześniej został bezskutecznie wezwany do uiszczenia należności, zaś w tym wezwaniu wskazano zarówno wysokość należności głównej jak i kwotę odsetek.

Sam fakt pozostawania w opóźnieniu co do spełnienia zobowiązania pieniężnego, i to trwającym kilka miesięcy, bez wskazania przyczyn zaniechania wypełnienia zobowiązania, pozwala przyjąć, że powód nie mógł mieć pewności co do uzyskania zaspokojenia bez wytoczenia powództwa. Tym samym wystąpienie z pozwem w niniejszej sprawie było ze wszech miar usprawiedliwione, stanowiło też naturalną konsekwencję bezczynności pozwanego.

Pozostając przy treści stanowiska pozwanego w niniejszej sprawie, przedstawionego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie można przyjąć, że powód uznał roszczenie w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości. Pozwany zarzucił powodowi, że nie wykazał on niedotrzymania terminu do zapłaty, przy czym odniósł to jedynie do przedsądowego wezwania, nie zaś do terminu wynikającego z faktury wskazanej w pozwie. Tym samym zakwestionował swoje opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, że zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, toteż na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. należało oddalić zażalenie jako bezzasadne. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego uwzględnia wynik tego postępowania, a więc zasadę wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. Koszty te obejmują wynagrodzenie radcowskie zgodnie z § 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 obowiązującego w niniejszej sprawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Patrycja Baranowska SSO Agnieszka Kądziołka SSO Leon Miroszewski